

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.223/2024/21.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. január 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. május 16. napján kihirdetett 2.B.376/2023/34. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 5 (öt) évre enyhíti.

Az összesített bűnjeljegyzék 1-9., 11-15. és 17-18. tételszámai alatti bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést – a megsemmisítésre vonatkozó rendelkezés érintetlenül hagyása mellett – mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az I. r. vádlott érvényes személyazonosító okmánnal nem rendelkezik.

A szabadságvesztésbe beszámítja a Terhelt1 I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött időt.

Terhelt1 I. r. vádlott köteles a másodfokú eljárásban felmerült 18 000 (tizennyolcezer) Ft megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. május 16. napján kihirdetett 2.B.376/2023/34. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt mint visszaesőt 6 év 6 hónap börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A törvényszék megszüntette a Győri Törvényszék 2.B.424/2015/16. számú ítéletével kiszabott 8 év börtönbüntetésből engedélyezett feltételes szabadságot, és megállapította, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről is.

[2] Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene az I. r. vádlott a büntetés enyhítése, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentett be joghatályos fellebbezést.

[3] Terhelt1 I. r. vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában lényegében megismételte az elsőfokú bíróság előtt kifejtett védekezését, rámutatott a sértetti vallomásban általa felfedezett ellentmondásokra és homályos pontokra, továbbá kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem a valós tartalmuk szerint értékelte a kamerafelvételeken látható eseményeket. Ez utóbbira figyelemmel indítványozta a kamerafelvételek levetítését a másodfokú tárgyaláson.

[4] Az I. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában előadta, hogy a térfigyelő kamera által rögzített felvételek alapján az állapítható meg, hogy a sértett volt az, aki újra és újra megtámadta a vádlottat, így a vádlott csupán saját magát és a társaságában levő terhelt2t védte akkor, amikor megszurta a sértettet. A kamerafelvételekből egyértelműen kiderül, hogy a vádlott többször menekült a sértett elől, őt a sértett kergette, és megtámadta. Iratellenes az elsőfokú ítélet azon ténymegállapítása, amely szerint ismeretlen okból szólalkoztak össze, mivel a valóságban a vádlott és társa cigarettát és pénzt kértek a sértettől, aki erre verbálisan támadólag lépett fel. Összességében az állapítható meg, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett, ezért a védő elsődlegesen felmentésre tett indítványt. Másodlagos

indítványában a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2024. június 27. napján kelt BF.471/2024/6. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az általa megállapított tényállás megalapozott. Az irányadó tényállás alapján az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, és a cselekmény minősítése során sem követett el hibát az elsőfokú bíróság. Az ügyészség egyetértett azzal az elsőbírói következtetéssel is, amely szerint az I. r. vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben, e körben csak annyi korrekció szükséges, hogy az elhárítás szükséges mértékére vonatkozó érvelés szükségtelen.

[6] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket részben helytállóan tárta fel, de nem értékelhető a vádlott javára a beismerés, mivel a vallomását többször módosító vádlott a bűnösségét nem ismerte el, az időmúlás nyomatéka pedig csekély. Nem értett egyet az ügyészség azzal sem, hogy a hajnali elkövetési idő súlyosító körülményként lenne értékelhető. Mindezzel együtt is az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés megfelel a büntetési céloknak, annak enyhítése nem indokolt. A járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezéseknél az ügyészség annyi korrekciót tartott szükségesnek, hogy a le nem foglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó elsőbírói rendelkezés szükségtelen.

[7] Mindezek alapján az ügyészség arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét változtassa meg, a lefoglalás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést a le nem foglalt bűnjelek tekintetében mellőze, az I. r. vádlott személyét azonosító adatokat és az indokolást pontosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

[8] A másodfokú bíróság a 2025. január 10. napján kihirdetett 5.Bf.223/2024/21-I. számú végzésével elutasította az I. r. vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványt, és az ügyet a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen intézte el. A bizonyítási indítvány elutasításának részletes indokait az ítéltábla a későbbiekben fejti ki.

[9] A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen a védő írásbeli fellebbezésével lényegében egyező tartalommal adta elő perbeszédét. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú tárgyalásról készített jegyzőkönyv pontosan adja vissza azt, hogy mi látható a térfelügyelő kamerák által készített felvételeken, ezen adatok alapján egyértelműen megállapítható a jogos védelem a vádlott javára. Kitért arra is, hogy a sértett „kétszer akkora”, mint a vádlott, és ő a tárgyaláson is agresszív magatartást tanúsított, ráadásul elismerte, hogy valószínűleg határozottabban lépett fel. Kölcsönös támadás nem rögzíthető, egyértelműen a sértett támadt a vádlottra, aki csak védekezett ellene. Mindezek alapján írásban bejelentett indítványait

fenntartotta a védő.

[10] Terhelt I. r. vádlott felszólalást nem tartott, az utolsó szó jogán nem nyilatkozott.

[11] A védelmi fellebbezések az enyhítést célzó részükben eredményre vezettek.

[12] Mivel az elsőfokú ítélet ellen a védő a tényállást is támadó fellebbezést jelentett be, a felülvizsgálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körű volt, vagyis az kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is.

[13] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat maradéktalanul betartva folytatta le az eljárást, sem feltétlen, sem relatív hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem követett el.

[14] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlansági hibában nem szenved, ezért az a Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[15] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, valamennyi a védelem által vitatott tény szempontjából releváns bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett. A vádlott védekezésének ellenőrzése céljából széleskörű tanúbizonyítást folytatott le, majd a tanúvallomásokban tapasztalható bizonytalanságok miatt levetítette a térfigyelő kamerák által készített felvételeket és azok közvetlen észlelése alapján vont le ténybeli következtetéseket ítéletében. A jegyzőkönyvek tartalma alapján megállapítható, hogy a kamerafelvételekről készített feljegyzések túlnyomórészt pontosan adták vissza a felvételeken látható eseményeket, csupán kisebb, az ügy érdemét nem érintő pontosításokra volt szükség, melyet az elsőfokú bíróság a tárgyaláson a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint hiánytalanul tett meg. Erre figyelemmel az ítéltábla azt állapította meg, hogy az ügyben felderítetlenség fel sem merülhet, ezért az I. r. vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványt mint szükségtelent elutasította.

[16] A törvényszék a tárgyaláson felvett bizonyítás anyagát az elsőfokú ítéletben irathűen hivatkozta, az egyes bizonyítékok törvényességét és hitelességét ellenőrizte. A törvényes bizonyítékok bizonyító erejét egyenként is vizsgálta, majd elvégezte a bizonyítékok összevetését is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak betartásával példásan teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állást foglalt a tekintetben is, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[17] A védő által benyújtott fellebbezés az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást is támadta. Az ilyen perorvoslati támadás kizárólag akkor vezethet eredményre, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, vagy egyéb logikai hibát vétett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak és a logikus gondolkodás szabályainak egyaránt megfelel, az általa megállapított tényállás megalapozott.

[18] A törvényszék helyesen indult ki abból, hogy Terhelt1 I. r. vádlott az eljárás során többször módosított vallomását, így szavahihetősége iránt komoly kétségek támaszthatók (elsőfokú ítélet [49] bekezdés). Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. vádlott tárgyalási vallomásában – visszatérve az első gyanúsított kihallgatás elhangzottakhoz – azt beismerte, hogy megszúrta tanú3 sértettet. A szúrás tényét és időpontját Terhelt2, tanú2, tanú1 és tanú3 tanúvallomásai, valamint a sértett sérüléseiről felvett orvosi dokumentáció és az orvosszakértői vélemény is megerősíti. Ezek alapján a bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság pontosan határozta be a bizonyítási eljárás lényegi kérdését, vagyis azt, hogy az I. r. vádlott a szúrás időpontjában jogos védelmi helyzetben cselekedett-e.

[19] Szemben a védő érvelésével, e körben komoly jelentősége volt annak, hogy az I. r. vádlott védekezése nem volt hiteles. Ugyan a büntetőeljárás terheltjének védekezési joga kiterjed arra is, hogy ne tárja fel a bíróság előtt a teljes igazságot, és a Be. 7. § (2) bekezdése szerint a terhelt nem kötelezhető ártatlanságának bizonyítására, így annak sikertelensége sem értékelhető a terhére, egy büntethetőséget kizáró ok megállapítása szempontjából el nem mellőzhető jelentősége van annak, hogy a vádlott hitelesen számol-e be az eseményekről. A védelemnek nem kell a büntethetőséget kizáró okot kétséget kizáró bizonyossággal bebizonyítania, de az erre irányuló tényelőadások alapján legalábbis körvonalazhatóknak kell lenniük az adott ok ténybeli alapjainak. Jelen ügyben az I. r. vádlott vallomása erre nem volt alkalmas.

[20] Terhelt2 tanúvallomása alapján sem volt eldönthető a kérdés, mivel a tanú a tárgyaláson rendkívül szűkszavú vallomást tett, ami alapján a konfliktus pontos kiváltó oka és lefolyása nem volt rekonstruálható. A nyomozás során tett vallomása részletesebb volt ugyan, de az több ponton rendkívül zavaros volt, lényegi kérdésekben, így elsősorban a buszon a

jegyellenőrrel történt konfliktus tekintetében a rendelkezésre álló objektív bizonyítékokkal teljes mértékben ellentétben állt, és azt a tárgyaláson tett tanúvallomásában nem is tartotta fenn teljes mértékben.

[21] Tehát mivel az I. r. vádlott és Terhelt² tanúvallomása nem volt hitelesnek tekinthető, továbbá mert tanú³ sértett az eseményekre nem emlékezett, az elsőfokú bíróság helyesen foglalt úgy állást, hogy a tettelegesséig fajuló konfliktus kiváltó oka ismeretlen maradt.

[22] Ugyanezen okokból helyesen alapította a törvényszék a tényállást a nyomozás során lefoglalt kamerafelvételekre. Hangsúlyozandó, hogy bizonyítékként maguk a kamerafelvételek szolgáltak, nem pedig az arról a nyomozó hatóság által készített feljegyzések, és különösen nem az elsőfokú tárgyaláson jegyzőkönyvbe diktált megállapítások. Ez utóbbiaknak nem az volt a rendeltetése, hogy leírja a felvételeken látható események pontos lefolyását, hanem az, hogy a nyomozó hatóság által készített feljegyzés pontatlanságait, hiányosságait korrigálja, továbbá hogy a vád és a védelem által fontosnak tartott és jegyzőkönyvezni kért részeket kiemelje. Ezért nem volt alapos az a védői hivatkozás, amely szerint a jegyzőkönyv tartalma alapján a jogos védelmi helyzet egyértelműen megállapítható, hiszen a jegyzőkönyv nem a teljes felvétel pontos leiratát tartalmazza.

[23] Az események pontos lefolyása közvetlenül a kamerafelvételek alapján volt rekonstruálható. Kiemelendő a konfliktus közvetlen előzményeként, hogy a sértetthez Terhelt² ment oda, és ekkor az I. r. vádlott is jelen volt, a szóváltásra a terheltek együttes jelenlétében került sor (az I. r. vádlott Terhelt² mögött állt), és a vádbeli cselekményt megelőző, a jegyellenőrrel történt konfliktus is az I. r. vádlott részvételével zajlott le (elsőfokú ítélet [54]-[55] bekezdés). Az ítéltábla egyetértett azzal az elsőbírói következtetéssel is, hogy a szűráshoz vezető cselekménysor viszonylag hosszabb ideig tartott, a terheltek és a sértett ennek során többször egymásnak feszültek úgy, hogy közben dulakodtak, földre kerültek, egymást kölcsönösen bántalmazták, ahogy az sem cáfolható, hogy az egész cselekmény Terhelt² provokatív magatartásából indult ki (elsőfokú ítélet [48] bekezdés). Az I. r. vádlott egyébként sem következetes érvelésével szemben azt is hibátlanul állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy már csak a szűrés megtörténte után, a hátrálása közben használta a sértett a terhelt²től elvett esernyőt, azzal a felé ismét meginduló I. r. vádlott irányába ütő mozdulatokat végezve, majd a támadóktól távolodva immár elijesztésük érdekében vett magához egy fadarabot, amit védekezésékképpen emelt a feje fölé.

[24] Mindezek alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék bizonyítékértékelési tevékenysége irathú adatokon alapult, az törvényes, logikus és a bírói gyakorlatnak is megfelelő volt, megalapozatlansági hiba nem volt feltárható, így a védő felmentésre irányuló fellebbezése a felülmérlegelés tilalma folytán nem vezethetett

eredményre.

[25] Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is törvényes volt.

[26] A jogi minősítés körében az elsőfokú bíróság pontosan alkalmazta mind az élet és testi épség elleni bűncselekmények tekintetében irányadó 3/2013. BJE határozatot, mind pedig a jogos védelem kérdéseit elemző 4/2013. BJE határozatot. A jogi érvelés felépítését illetően azonban rámutat az ítéltábla, hogy a büntethetőséget kizáró okok elemzése logikailag mindig a cselekmény büntetőjogi minősítését követi. Az első eldöntendő kérdés minden esetben a tényállásban írt cselekmény formális jogellenessége, és csak az ebben történt állásfoglalás után lehet vizsgálni a cselekmény materiális jogellenességét.

[27] A jogos védelem kapcsán hangsúlyozandó, hogy az I. r. vádlott részéről tanúsított bántalmazások rövid időre történő megszakadása, majd a sértett kezdeményezésére történt újra indulása még nem alapozza meg a jogos védelmi helyzetet az I. r. vádlott javára. Annak volt ugyanis jelentősége, hogy a kölcsönös bántalmazáshoz vezető konfliktus kiváltó oka Terhelt2 provokatív magatartása volt, ami már önmagában, még az I. r. vádlottnak a bántalmazásba történő belépése előtt kimerítette a garázdaság vétségét. Terhelt1 I. r. vádlott ebben a bűncselekményben részes volt, hiszen ő mindvégig Terhelt2 társaságában volt, nem tett semmit annak érdekében, hogy Terhelt2 felhagyjon a számára ismeretlen sértettel való kötekedéssel, de legalábbis semmivel nem juttatta kifejezésre egyet nem értését. Az I. r. vádlott mindvégig tisztában volt Terhelt2 magatartásával, hiszen ő már a buszon is hosszabb időn át tettelegességgig fajuló konfliktusba keveredett a jegyellenőrökkel, és annak során is mindvégig jelen volt az I. r. vádlott.

[28] A bírói gyakorlat szerint a pszichikai bűnsegély passzív magatartással is megvalósítható, és e jelenlét szándékerősítő jellege a bűncselekmény folyamatában, annak végrehajtása közben is megnyilvánulhat. A testi sértés elkövetése során az elkövető helyzeti előnyéből fakadóan maga választhatja meg magatartásának módját. Ha nem korlátozza a kívüllág számára világosan, és a másik elkövető számára kifejezetten a saját magatartása hatókörét, akkor az egyidejű, azonos térben, egymás észrevehető közelségében kifejtett elkövetői magatartások (legyen az tettesi vagy részesi) kölcsönösen szándékegységben vannak. Ilyen kívüllágban meglévő feltételek mellett a jelenlévő elkövetők érzékelése és felfogóképesége alapján feltételezni kell, hogy az elkövető tudattartalma átfogja a másik elkövető magatartását (BH2019.36., Kúria Bfv.III.36/2018/7.)

[29] Ha tehát e jellemzők mellett, hatókörének egyértelmű elhatárolása nélkül a helyszínen tartózkodik, magatartásával az egyetértését juttatja kifejezésre, jelenléte a másik elkövetőre bátorító hatást gyakorol: a végrehajtás során ugyanis az elkövető – figyelemmel a köztük

fennálló, vagy kialakult szándékegységre – arra mindenképpen számíthat, hogy e személy a sértett érdekében nem fog közbeavatkozni, cselekményét a hatóság előtt feljelenteni (BH2005. 167.). Így tehát azt kell megállapítani, hogy az I. r. vádlottnak már a pusztán jelenléte is szándékerősítő hatással volt Terhelt² terheltre akkor, amikor ő megvalósította a garázdaságot. Ebből pedig az következik, hogy az I. r. vádlott már a cselekménysor első mozzanatától kezdve a jogtalanság talaján állt, vagyis jogos védelmi helyzetre nem hivatkozhat.

[30] Az ügyészség alappal hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság szükségtelenül foglalkozott a túllépés kérdésével ítélete [65] bekezdésében. Mivel a jogos védelmi helyzet az I. r. vádlott javára nem állapítható meg, a túllépés nem is értelmezhető, ezért az erre vonatkozó részeket a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzi.

[31] Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket alapvetően helyesen vette számba, azok csupán kisebb pontosításokat igényelnek.

[32] A vádlott az eljárás során többször módosította a védekezését, és ugyan végül visszatért az első vallomáshoz, amelyben a szúrás tényét elismerte, bűnösségét mindvégig tagadta. Az 56. BK vélemény II.11. pontja szerint a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás értékelhető enyhítő körülményként, ilyet azonban a vádlott jelen eljárásban nem tett. Ezért – egyetértve az ügyészi indítvánnyal – a beismerő vallomás nem értékelhető enyhítő körülményként. Ebből következően a megbánásnak sincs érdemi súlya, mivel az csak a bűnösség beismerése mellett bír jelentőséggel.

[33] Azzal az ügyészi állásponttal viszont nem tudott azonosulni az ítéltábla, amely szerint az időmúlás nyomatéka csekély lenne. A bűncselekmény elkövetése óta immár közel három év telt el, és ez alatt az idő alatt a vádlott mindvégig a legszigorúbb személyi szabadságot érintő bírói engedélyes kényszerintézkedés hatálya alatt állt. Ezért az időmúlás nyomatéka még akkor is nagyobb, ha az eltelt idő valóban nem mondható a törvényszéki hatáskörbe tartozó testi épség elleni bűncselekményekre jellemző időtartamhoz képest különösebben hosszúnak (56. BK vélemény III/10. pont).

[34] A másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte a sértetti közrehatást. Ugyan jogos védelmi helyzetet nem volt megállapítható a terhelték javára, az nem lehet kétséges, hogy az általuk kiprovokált konfliktus elfajulásában a sértett aktív közreműködése is fontos szerepet játszott.

[35] Arra alappal mutatott rá az ügyészség, hogy a hajnali elkövetés nem súlyosítja a vádlott büntetőjogi felelősségét, ilyen súlyosító körülményt a bírói gyakorlat nem ismer, és nem is indokolja semmi az ebben az időszakban elkövetett bűncselekmények súlyosabb szankcionálását.

[36] Az így pontosított büntetékiszabási körülmények számukban és nyomatékukban is lényegében kiegyenlítik egymást, ezért az ítéltábla megítélése szerint nincs ok a középértéktől való eltérésre. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság által eltúlzott szigorral kiszabott szabadságvesztés büntetést enyhítette a másodfokú bíróság.

[37] A törvényszék a végrehajtási fokozatról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárásáról, az előzetes fogvatartás beszámításáról és a közügyektől eltiltásról törvényesen rendelkezett. Helyesen ismerte fel azt is az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottnak korábban engedélyezett feltételes szabadságot a büntető törvény kötelező rendelkezése folytán meg kellett szüntetni, annak jogszabályi hivatkozása is kifogástalan.

[38] Az ügyészség helyesen észrevételezte, hogy az összesített bűneljegyzék 4-18. tételeszámai alatt nyilvántartott bűnjeleket a helyszíni szemle során nem foglalták le, ezért értelemszerűen a lefoglalás megszüntetéséről sem lehet rendelkezni az ügydöntő határozatban. Ezt a kisebb hibát a másodfokú bíróság javította.

[39] Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költségről az irányadó jogszabályoknak megfelelően határozott.

[40] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[41] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

[42] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatosan felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. §-a és az 574. § (1) bekezdése alapján a vádlott köteles megfizetni az állam javára.

[43] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2025. január 10.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k., dr. Ignác Terhelt1 s. k., dr. Cserni János s. k.,

a tanács elnöke előadó bíró bíró

A Fővárosi Törvényszék 2024. május 16. napján kelt 2.B.376/2023/34. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.223/2024/. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában 2025. január 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. január 10.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bírószági ügyintéző

